

ת"פ 4876/02/13 - מדינת ישראל נגד דליה שהם, זאב שהם

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 4876-02-13 מדינת ישראל נ' שהם ואח'
בפני כבוד הסגנית נשיאה הדס יהלום

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חגית רונן

המאשימה

נגד

1. דליה שהם

2. זאב שהם ע"י ב"כ עו"ד אפרת דויטש

הנאשמים

הכרעת דין

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום בגין העסקת עובדת זרה שלא כדין, עבירה על פי סעיף 2(א)(1) לחוק עובדים זרים, תשנ"א-1991 (להלן: "**חוק עובדים זרים**").

2. **בפתח הדברים אודיע כי החלטתי להרשיע את הנאשמים בעבירה המיוחסת להם.**

3. על פי כתב האישום, בביקורת שנערכה ביום 14.4.2011 בבית שברחוב לבונה 35 ברמת השרון, התברר כי במועד הביקורת ו- 5 חודשים עובר לו, התגוררה והועסקה בנכס על ידי הנאשמים, עובדת זרה אזרחית פיליפינים אשר פרטיה כדלקמן: Gumabon Abelita מס' דרכון XX2459033 (להלן: "העובדת").

4. בכתב האישום נטען כי במועדים הרלוונטים לכתב האישום העובדת לא היתה אזרחית או תושבת ישראל ולא היתה רשאית לעבוד אצל הנאשמים.

נטען כי העובדת לא היתה בעלת אשרת שהייה בישראל וכי הנאשמים העסיקו את העובדת בעבודות משק בית, שלא על פי היתר כדין.

5. בתשובה לכתב האישום הודו הנאשמים בכך שהנם המחזיקים בנכס, בכך שנערכה ביקורת בנכס במועד הנקוב ובכך שבמועדים הרלוונטים לכתב האישום לא היתה העובדת אזרחית או תושבת ישראל.

ולא היתה רשאית לעבוד אצל הנאשמים. הנאשמים כפרו ביתר העובדות שבכתב האישום.

6. מטעם המאשימה העידו מר ערן הרשקוביץ ומר אילן לביא - מפקחים ביחידת האכיפה למעסיקים, רשות האוכלוסין וההגירה, ומר דניאל טגניה - ראש צוות ביחידת עו"ז מרכז.

כן הוגשו המסמכים הבאים:

מא/1 - תעודת עובד ציבור.

מא/2 - פרוטוקול חקירת הנאשמת באזהרה אשר נכתב ונחתם על ידי מר ערן הרשקוביץ ביום 14.11.12.

מא/3 - פרוטוקול חקירת הנאשם באזהרה אשר נכתב וחתם על ידי מר הרשקוביץ ביום 14.11.12.

מא/4 - דו"ח פעולה אשר נכתב ונחתם על ידי מר דניאל טגניה.

מא/5 - תיאור מקרה אשר נכתב ונחתם על ידי מר אילן לביא ביום 14.4.11.

מא/6 - רשימת עובדים - נכתב ונחתם על ידי מר לביא ביום 14.4.11.

מא/7 - מזכר אשר נכתב ונחתם על ידי מר לביא ביום 14.4.11.

מא/8 - פרוטוקול חקירת הנאשמת מיום 14.4.11 אשר נכתב ונחתם על ידי מר לביא.

מא/9 מכתב מאת הנאשם אל יחידת האכיפה למעסיקים מיום 1.10.12, ונספחים.

7. הנאשמים העידו בעצמם והגישו את המסמכים הבאים:

נא/1 - המלצת משרד עו"ד קל תומר להגיש כתב אישום יזום בעניינם של הנאשמים.

נא/2 - היתר להעסקת עובד זר על שם שלו ציפורה ז"ל.

נא/3 - תעודת פטירה של הגב' שלו ציפורה ז"ל.

נא/4 - תצהיר העובדת מיום 5.5.14.

8. מחומר הראיות עולה כי ביום 14.4.11 הגיעו שני פקחים מצוות אכיפה ופקח נוסף מצוות עו"ז, לביתם של הנאשמים, כשהם מצויידים בצו בית משפט וצלצלו בפעמון הכניסה. הנאשמת אשר נכחה במקום פתחה להם את הדלת ולאחר שהוצג בפניה הצו, קראה לעובדת. העובדת נחקרה ובהמשך נעצרה.

9. להלן נבחן את הראיות שהוצגו מטעם המאשימה והאם הוכחו יסודות העבירה.

10. סעיף 2(א) לחוק עובדים זרים מגדיר העסקה של עובד זר כעבירה פלילית, ככל שהעובד הזר "אינו רשאי לעבוד בישראל מכוח חוק הכניסה לישראל והתקנות לפיו" (סעיף 2(א)(1)) או ככל שהעסקה העובד הזר נעשתה "בניגוד להוראות סעיף 1 י"ג" (סעיף 2(א)(2)).

סעיף 1 י"ג(א) לחוק קובע:

"לא יקבל אדם עובד זר לעבודה, אלא אם כן הממונה או עובד משרד הפנים מטעמו, התיר בכתב את העסקתו של העובד הזר אצל אותו מעסיק, ובהתאם לתנאי ההיתר; היתר כאמור יכול שיהיה למכסה מסוימת של עובדים זרים שיועסקו אצל אותו מעסיק או לפי רשימה שמית."

11. על מנת לעמוד בנטל השכנוע המוטל על המאשימה להוכחת כל יסודות העבירה, עליה להוכיח מעבר לספק סביר כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הנאשמים העסיקו את העובדת, מבלי שניתן להם היתר להעסקה.

12. הנאשמים הכחישו כי העובדת התגוררה אצלם וכי הועסקה על ידם. לטענתם, העובדת הועסקה על ידי אמה של הנאשמת, הגב' ציפורה שלו ז"ל (להלן - המנוחה) ולאחר פטירת המנוחה, עברה העובדת לגור בתל אביב בדירה שכורה עם חברותיה. הנאשמים טענו כי נעתרו לבקשתה, לשהות לסירוגין בביתם, בו התגוררה בעודה מטפלת במנוחה, וכי ישלמו לה זכויותיה בגין העסקתה על ידי המנוחה (פיצויי פיטורים ודמי הודעה מוקדמת) לשיעורין.

נטען כי במהלך שהותה בביתם, לקחה העובדת חלק בניקיון הבית ביחד עם הנאשמת, כנהוג אצל אדם המתארח בבית חברו.

13. על פי תעודת עובד הציבור מא/1, שהונפקה על ידי רשות האוכלוסין וההגירה, רשומה העובדת כבעלת אשרה מסוג ב/1 על שם המעסיק ואנונו סלומון, בתוקף עד ליום 30.11.09.

משמע, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום לא החזיקה העובדת באשרת עבודה בתוקף.

14. בהודעה שנרשמה מפי העובדת ביום הביקורת בביתם של הנאשמים (מא/7) נכתב כך:

"אני אבלטה גומבון מהפיליפינים."

אני מוכרת ונקראת בשם אניטה.

עובדת ב... כ-6 שנים.

קודם טיפלתי באימה עד שנפטרה לפני חצי שנה.

עמוד 3

מאז אני פה.

עובדת כל יום, נקיונות ומשק בית.

מקבלת 1000 דולר לחודש.

מקבלת כסף מדליה.

דליה אומרת לי מה לעשות

יש לי ביטוח רפואי".

15. הנאשמים הגישו לתיק בית הדין תצהיר בשפה האנגלית מיום 5.5.14 אשר נחזה להיות חתום על ידי העובדת (נא/4), התומך לכאורה בגרסתם כי העובדת לא הועסקה על ידם, אלא על ידי המנוחה, ולאחר פטירת המנוחה עברה לגור בדירה שכורה ברח' לוינסקי בתל אביב, בגינה שילמה שכר דירה. עוד נכתב בתצהיר כי העובדת הגיעה מעת לעת לבית הנאשמים, שם התאפשר לה לעשות שימוש במחשב על מנת לשוחח עם בני משפחתה בפיליפינים ולאכסן את חפציה.

16. מאחר והעובדת לא העידה בהליך שבפניי, לא ניתן להכריע בין שתי הגרסות הסותרות המובאות לעיל ועל כן איני מייחסת משקל לאיזו מהן.

17. בחקירתה מיום הביקורת (מא/8) טענה הנאשמת כך:

"אני מכירה את אניטה כ-6 שנים. לאמא שלי היתה עובדת סיעודית שאניטה היתה חברה שלה. כשהעובדת של אמא שלי נסעה לביקור, אניטה באה להיות איתה והעובדת שלי לא חזרה בסוף, אז אניטה נשארה. אמא שלי היתה גרה פה בבית. היא נפטרה לפני כ-5 חודשים. לא העסקתי אותה באופן קבוע אבל היא בהחלט באה לפה מדי פעם. אני לא אגיד לך שהיא ניקתה פה אבל חשוב לציין שהשארתי פה את הדברים שלה.

הערת חוקר - בשלב זה מזהיר את הנחקרת כי מתן עדות שקר הינה עבירה פלילית.

ש. אני שואל שוב - האם היא ניקתה עבורך את הבית.

ת. יחד איתי.

....

ש. את משלמת לה שכר.

ת. כן. 1000 דולר לחודש.

ש. אם היא רק מתארכת למה את משלמת לה.

ת. היא מנקה יחד איתי."

18. בחקירתה מיום 14.11.12 (מא/2) טענה הנאשמת כך:

"ש. לאחר מות אמך העובדת כפי שאמרת נשארה לעבוד וגם לחיות חלקית אצלך בבית. האם בעלך התעניין אצלך למה היא (העובדת) לא עוזבת, למה היא ממשיכה לעבוד?

ת. הוא התעניין ושאל. אבל אני אמרתי לו עוד קצת עוד קצת, וכל זה מסיבות הומניטריות אני פשוט נסחפתי."

19. המאשימה הגישה לתיק מכתב מיום 1.10.12 מאת הנאשם אל יחידת האכיפה למעסיקים (מא/9). במכתב פירט הנאשם את השתלשלות האירועים אשר הובילה להגשת כתב האישום.

בסעיף 7 נכתב כך:

"גב' אבליטה גומאבון הצהירה על כוונתה לחזור לארץ מולדתה פיליפינים. לאחת פטירת חמותי עברה גב' גומאבון לגור עם חברותיה בדרום תל אביב והשאירה את הציוד שלה בביתנו. היו לילות שנשארה ללון גם בביתנו. טרם חזרתה לפיליפינים היא ביקשה לחסוך מעט כסף על ידי עבודות ניקיון. בעקבות היחסים הטובים ששררו בינה לבין משפחתנו היא ביקשה מאשתי להמשיך לעבוד בביתנו עוד זמן קצר כעובדת ניקיון. אשתי, למרות שהרגישה לא נוח עם העסקה של גב' גומאבון בניגוד לחוק, נאותה לבקשה עקב הכרת התודה שחשה כלפי אותה גב' על האופן שבו טיפלה בחמותי".

20. הנאשם טען בעדותו בפניי כי המכתב הנ"ל נכתב בשל "יעוץ משפטי קלוקל".

יחד עם זאת אישר כי העובדת ניקתה את הבית. כך אמר:

"... את העובדת ראיתי. נכון שהיא ניקתה את הבית. אני לא יודע אם גיהצה..."

21. הנאשמת טענה כי התשלום שקיבלה העובדת, בסך 1,000 דולר לחודש, היה בגין פיצויי פיטורים עבור תקופת העבודה אצל אימה המנוחה וכן העידה:

עמוד 5

"היה לה נוח לקבל כל חודש סכום מסוים כדי שתוכל להתפרנס".

עוד טענה הנאשמת בעדותה בפני כי התשלום ששולם לעובדת שולם על ידי הנאשמת ואחותה
"מהסכום שאמא שלי השאירה אחרי מותה" (עמ' 43 ש' 16).

יחד עם זאת, הנאשמת אישרה שהעובדת עסקה בעבודות ניקיון בביתה:

"שלא נמצאתי בבית, אין ספק שהיא עשתה שם דברים. היא סידרה. אני משערת שהיא גם ניקתה"
(עמ' 47 ש' 22-23).

22. הגרסה לפיה העובדת לא הועסקה על ידי הנאשמים בניקיון והם לא שילמו לה שכר בגין עבודה זו, הינה גרסה כבושה, אשר אינה עולה בקנה אחד עם עדותה של הנאשמת מיום הביקורת ומיום 14.11.12 וכן עם האמור במכתבו של הנאשם מיום 1.10.12. לפיכך איני מקבלת אותה.

בנוסף לא הוצג כל חישוב או ראיה שיש בהם לאשר את גירסת הנאשמים, כי התשלומים ששולמו לעובדת, בסך 1,000 דולר לחודש, היו בגין גמר חשבון או ששולמו מחשבונה של האם, כטענתם.

אחותה של הנאשמת, אשר נטען שהיא זו ששילמה את הכסף לעובדת ביחד עם הנאשמת, לא הובאה למתן עדות.

23. מהראיות עולה אם כן, כי הנאשמים העסיקו את העובדת ושילמו לה שכר בגין עבודות ניקיון בביתם וזאת לאחר מועד פטירתה של המנוחה, מחודש 10/10 ועד ליום הביקורת - 14.4.11.

העדויות שמסרו הנאשמים בזמן אמת וכן העובדת, וכן מכתבו של הנאשם ועדות הנאשמת בחקירתה במשרדי המאשימה, מעידים כולם על העסקה בפועל של העובדת, בעבודות ניקיון, ועל תשלום שכר חודשי.

24. יחד עם זאת, מקובלת עלי טענת הנאשמים כי העובדת זכאית היתה לשהות בביתם 30 ימים לאחר מות המנוחה. מתעודת הפטירה שהוגשה עולה כי המנוחה נפטרה ביום 6.10.10.

על כן, אני קובעת כי המועדים הרלבנטיים לכתב האישום הם מיום 6.11.10 ועד ליום 14.4.11.

היסוד הנפשי

25. על פי ההלכה הפסוקה, בעבירה לפי סעיף 2(א) לחוק עובדים זרים - היסוד הנפשי הנדרש הוא מודעות לרכיבים העובדתיים. מודעות מתקיימת גם במקרה של "עצימת עיניים".

26. במסגרת חקירתה ביום הביקורת, אישרה הנאשמת כי העסיקה את העובדת בניקיון ושילמה לה שכר בגין עבודה זו.

בחקירתה בפניי הבהירה הנאשמת כי ניסיון להסדיר רשיון עבודה עבור העובדת, לא צלח. משמע, ידעה כי העובדת מועסקת ללא היתר.

כך העידה:

"כשהיא באה אלינו היה לה דרכון בתוקף ואישור עבודה כי היא פנתה לסוכנות לחפש עבודה אחרת. יתכן ובמהלך התקופה כשאמא שלי ביקשה ממנה להשאר כבר פג התוקף. במהלך התקופה הזו פניתי לעו"ד שהיה לה סיפור דומה עם עובד זר לחמש שנים והיה צריך להאריך את התוקף וביקשנו ממנה לנסות לראות איך מאשרים לאניטה להשאר אצלנו. היא ניסתה לטפל ולא הצליחה. אמא שלי אמרה שהיא לוקחת את מלוא האחריות על העובדה שאניטה עובדת אצלנו" (עמ' 47 ש' 11-17).

27. במסגרת מכתבו מיום 1.10.12 הבהיר הנאשם כי אשתו ניאותה להעסיק את העובדת עקב הכרת התודה שחשה כלפיה וזאת "למרות שהרגישה לא נוח עם העסקתה **"בניגוד לחוק"**.

בחקירתו מיום 14.11.12 מא/3 העיד הנאשם:

"העובדת ששמה אניטה טיפלה באימא של אשתי שהתגוררה אצלנו. לאחר מות האם היא נשארה אצלנו כדי לחפש עבודה. היא היתה גרה גם אצלנו וגם בת"א. היא רצתה להשאר אצלנו ולא יכולנו לגרש אותה. לאחר הטיפול המסור באמא שלי לא היה ניתן לזרוק אותה מהבית.

ש: אני מבין שהיא לא רק גרה אצלכם אלא גם עבדה וקיבלה שכר. מה תגובתך?

ת: היא עבדה גם בעוד מקומות. סה"כ אני ואשתי גרים לבד. ולא היה צורך בה. עשינו את זה יותר מסיבות הומניטריות ולא כי היינו צריכים אותה באמת."

28. מחומר הראיות עולה כי שני הנאשמים ידעו, בזמן אמת, שהעובדת מועסקת אצלם בעבודתו ניקיון, בניגוד לחוק. לפיכך מתקיים בנאשמים היסוד הנפשי של מודעות לביצוע העבירה שבכתב האישום.

29. הנאשם טען להגנתו, כי לא הוא אישית העסיק את העובדת ולא הוא אישית שילם את שכרה. אין בכל כדי לזכותו מאשמה, משהוכח ששני בני הזוג מתגוררים באותה דירה וכי העובדת ניקתה את הדירה בה מתגוררים השניים, תוך הנאשם מודע לכך ומודע גם לעובדה שלעובדת אין אשרת עבודה כדין.

טענות נוספות שהעלו הנאשמים

הגנה מן הצדק

30. הנאשמים טענו כי העבירה על פי סעיף 2(א)(1) לחוק עובדים זרים הינה עבירה אשר בשלה היה על המאשימה להסתפק בהתראה או לכל היותר בהטלת קנס מנהלי, שכן העבירה בוצעה ביום 14.4.11 ואילו ההנחיה של היועץ המשפטי לממשלה לעניין הגשת כתבי אישום, הינה מיום 18.1.12.

נטען כי לא התקיימו נסיבות המצדיקות הגשת כתב אישום על פי הנחיות היועמ"ש.

עוד נטען כי הפניית האירוע למסלול של כתב אישום נעשה בקלות דעת, מבלי לבחון האם אכן הבשילו התנאים לכדי הגשת כתב אישום ומבלי שנרשם מדוע יש להגישו כנגד נאשם 2.

בנוסף טענו הנאשמים בעניין זה כי היה על המאשימה לשקול לקולא את העובדה שכתב האישום הוגש שנתיים לאחר ביצוע העבירה.

31. לטענת הנאשמים, ביום 20.11.13 פנו למשרד היועץ המשפטי לממשלה וביקשו עיכוב הליכים. נטען כי בשל התנהלות המאשימה, התעכב המענה עד ליום 18.6.15 ולא נתקבלה כל תגובה לראיה החדשה שהוצגה על ידם (תצהיר העובדת).

כמו כן, הליך ההוכחות הסתיים רק ביום 30.10.16, אף זאת בשל עיכובים חוזרים ונשנים של המאשימה.

32. המאשימה טענה מנגד כי כתב האישום הוגש בהתאם למדיניות שקולה של הרשות, הנסמכת על הנחיות היועמ"ש: נוהל והנחיות להפעלת חוק העבירות המנהליות, התשמ"ו - 1985 (סעיף 5.2.6) וכן הנחיות פנימיות של המאשימה לעניין הגשת כתבי אישום מיום 18.1.12.

נטען כי הנימוקים להגשת כתב האישום פורטו במזכר של התובע ועל אף שאינם נושאים תאריך, הם נרשמו עובר להגשת כתב האישום.

נטען כי הנאשמים עברו עבירה של העסקה שלא כדין של עובדת זרה בנסיבות מחמירות - עובדת שנכנסה לישראל באשרת עבודה לענף הסיעוד ועסקה במשך חמישה חודשים בעבודות משק בית בנכס השייך לנאשמים. נטען כי די בהתקיימות שיקול אחד כדי להוות משקל לחומרה אשר יצדיק הגשת כתב אישום.

33. עמדת המאשימה מקובלת עלי.

ההחלטה להגיש כתב אישום יזום, עולה בקנה אחד עם הנחיות היועץ המשפטי לממשלה, אשר קדמו להגשת כתב האישום בעניין שבפניי (צורפו כנספח א' לסיכומי הנאשמים).

בהתאם להוראת סעיף 15 לחוק עבירות מנהליות, קביעת עבירה כעבירה מנהלית, אינה גורעת מסמכותו של

תובע להגיש בשלה כתב אישום, כאשר הוא סבור שהנסיבות מצדיקות זאת.

בסעיף 5.2.6 להנחיות מובאת רשימה בלתי ממצה של שיקולים ובהם כאשר "נסיבות עבירת העבירה חמורות במיוחד".

לאור שיקול הדעת המוקנה לתובע, ומאחר והשיקולים נרשמו ופורטו על ידו (נספח ב' לסיכומי הנאשמים) לא מצאתי כי נפל בהם פגם או כי מדובר בהחלטה שרירותית החורגת ממתחם הסבירות, המקימה הצדקה לביטול כתב האישום.

34. לא הוכח כי נפלו פגמים מהותיים בהתנהלות המאשימה.

אף אם נפל פגם כזה או אחר אשר היה בו לעכב את ההליכים, לא מצאתי כי יש בכך כדי להצדיק את ביטול כתב האישום.

הגנת זוטי דברים

35. הנאשמים טענו כי ככל שיקבע כי העסיקו את העובדת, עומדת להם הגנת זוטי דברים מכח סעיף 34 יז' לחוק העונשין, תשל"ז-1977 הקובע:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

36. נטען כי מדובר בתקופה קצרה, בה ניתנה אפשרות לעובדת לשהות מעת לעת בבית הנאשמים ולא היתה כוונה להעסיקה, כי אין כל אינטרס ציבורי בניהול ההליך וכי הנאשמים נקלעו למצב עקב מגוריה של הנתינה הזרה בביתם לאחר מות המנוחה. עוד נטען כי אין במעשה מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי וכי הוא אינו הולם את המושג "עבירה פלילית".

37. על פי ההלכה הפסוקה לצורך הגנת "זוטי דברים" יש לבחון את טיבו הקונקרטי של המעשה ואת האינטרס הציבורי.

בהתייחס לאותם מקרים בהם תוענק הגנת זוטי דברים נקבע בע"פ 807/99 מד"י נ' חיים עזיזאן, פ"ד נג(5) 761 כדלקמן-

"באשר לשקולים ... הרי שאלה צריכים להבחן לפי טיבו הקונקרטי של המעשה והאינטרס הציבורי וההגנה תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית".

38. כפי שקבעתי לעיל, הנאשמים העסיקו את העובדת בעבודות ניקיון, ללא היתר כדן, לתקופה של כחמישה חודשים. מדובר בהעסקה לפרק זמן בלתי מבוטל.

ההחלטה להגיש כתב אישום יזום, עולה בקנה אחד עם הנחיות היועץ המשפטי לממשלה אשר נועדו כדי להלחם בתופעות פסולות של העסקת עובדים זרים בניגוד לחוק ומתוך כוונה ליצירת הרתעה בקרב הציבור.

טענת זוטי דברים, נדחית.

האם היה מקום להגיש כתב אישום כנגד הנאשם 2

39. נטען כי הנאשם לא העסיק את העובדת, לא שילם את שכרה ולא נתן לה הוראות. נטען כי לא היתה לו כל ידיעה או נגיעה לעניין זה וכי הנאשמת, היא שאפשרה לעובדת לשהות בבית. עוד טען הנאשם כי בפעמים המעטות בהם פגש בעובדת, ביקש ממנה לעזוב.

עוד טענו הנאשמים כי על פי פקודת הראיות, אין להעיד אשה כנגד בעלה. על כן, חקירת הנאשמת מיום 14.11.12 (מא/2) שעסקה במידת מעורבותו של הנאשם בהעסקת העובדת, לצורך הפללתו, הינה פסולה.

40. טענת הנאשם כי לא היה מעורב בהעסקתה של העובדת אינה מתקבלת.

על פי הודאת הנאשמים, שניהם מחזיקים בנכס בו נמצאה העובדת. כאשר נמצא העובד הזר בשטח השייך או נמצא בשימוש של בעל מקרקעין, קמה חזקה משפטית לפיה קיים העובד קשר של יחסי עובד ומעביד עם בעל המקרקעין, אלא אם יוכח אחרת. הע"ז (ת"א) 10672-03-12 מ"י נ' **סובל סוזאן**, מיום 14.5.14.

41. שוכנעתי כי לשני הנאשמים היה עניין משותף בהעסקת העובדת. כמו כן, מהראיות עולה כי העבירה נעברה בידיעתו של הנאשם והוא לא מנע אותה. על כן לא מצאתי מקום להפחית מאחריותו.

אכיפה בררנית

42. הנאשמים טענו כי בעניינו של היועץ המשפטי לממשלה ויינשטיין, נעברה עבירה של העסקת עובד זר לתקופה ארוכה אך כתב האישום הוגש רק כנגד רעייתו. הנאשמים הפנו גם לעניין פריאל - ברק.

עוד נטען כי הרשעת הנאשם תפגע ביכולתו לנהל עסקים מסחריים מחוץ לישראל.

43. המאשימה טענה מנגד כי ההחלטה להגיש כתב אישום כנגד כל אחד מבני הזוג נעשית בהתאם לשיקולי

התביעה עובר להגשת כתב האישום ובהתאם לראיות הקיימות בתיק כנגד כל אחד מבני הזוג. עוד טענה המאשימה כי בהתאם לראיות ולשיקולי התביעה כפי שפורסמו באתר משרד הפנים, הוגש כתב האישום נגד הנאשמים.

נטען כי במקרים רבים הוגש כתב אישום כנגד שני בני הזוג ובמקרים אחרים נגד אחד מבני הזוג, בהתאם לראיות בתיק הנבחנות בטרם הגשת כתב האישום.

המאשימה הפנתה ל- 24 דוגמאות של כתבי אישום שהוגשו כנגד שני בני הזוג הנאשמים בצוותא בהעבירה של העסקת עובד זר במשק בית, בהם כתבי אישום בגין תקופות העסקה הקודמות לתקופת העסקתה של העובדת כאן. במסגרת כתבי האישום פורטו האישומים נגד שני בני הזוג.

44. הנאשמים לא הוכיחו כי בשתי הדוגמאות שצינו בסיכומים (פריאל - ברק ו- וינשטיין) עלה מחומר הראיות כי בני הזוג היו מעורבים בהעסקת העובדת הזרה וכי היתה הצדקה להגשת כתב אישום כנגד שני בני הזוג, כפי שהוכח במקרה כאן.

45. הובהר שלמעט שני המקרים הנ"ל, המאשימה נוהגת להגיש כתבי אישום נגד שני בני הזוג. המאשימה הבהירה במסגרת הסיכומים, את הנסיבות שהביאו להחלטה, במקרים הנ"ל, להגיש כתב אישום רק נגד בת הזוג.

לאור כל האמור, אני קובעת שהנאשמים לא הוכיחו כי בעניינו של הנאשם 2 ננקטה אכיפה שונה או ממניעים פסולים. הטענה בדבר אכיפה בררנית, נדחת.

46. סוף דבר

אני מרשיעה את הנאשמים בהעסקה שלא כדין, עבירה על סעיף 2(א)(1) לחוק עובדים זרים.

47. טיעונים לעונש ישמעו בפני ביום **23/5/17** בשעה 14:00.

ניתנה היום, 23/4/17, בהעדר הצדדים

הדס יהלום, סגנית נשיאה